

לדך שלקום

מיסודו של המלובין ראש המקובלים הגאון הצדיק רבינו מרדכי שרעבי זיע"א

ב"ש	היפה	ת"א	י-ם	
6:47	6:48	6:46	6:28	כניסה:
7:41	7:42	7:42	7:40	יציאה:
			8:19	ר"ת:

דבר ה'

מאמר השבועי באתר "דבר ה'"
המקובל רבי בנימין שמואל'ל שטיינמ"א

מה עושה לנו התאוה?

ומסיימת הגמרא: כאשר יצא שבנא מן השער להימסר בידי האשורים, בא גבריאל וסגר את השער בפני מחנהו, ולא יכלו לצאת אחריו. אמרו לו: היכן המחנה שלך? - אמר: חזרו בהם. אמרו לו: אם כן באת לצחק בנו, שהולכת אותנו שולל בטענה כביכול מאחוריך עומד מחנה גדול של תומכים! נקבואו בעקביו, ותלאוהו בזנבי סוסיהם, והיו מגררין אותו על הקוצים ועל הברקנים.

וכל-כך למה? והרי היה גדול בתורה! אלא אמר רבי אלעזר: שבנא בעל הנאה היה. ולכן, אפילו שהיה תלמיד חכם ומנהיג גדול - הגיע לידי מדרגה כזו שפילה, כי כל שאיפתו בחיים היתה תאוה ותשוקה.

לא לעשות פשרות!

אדם שהוא בעל תאוות וכל עברותיו אך ורק מחמת תאוות - יש עדיין תקוה שיחזור בתשובה. אך צריך הזהירה, כאשר החליט לחזור בתשובה - לא יעשה פשרות עם היצר. היות והיצר יכול למשוך אותו, וכך אף פעם לא יעשה תשובה.

כפי המסופר, שפעם אחת היה אדם שכל מגמתו היה לאסוף ולהטמין ממון הרבה. יום אחד נפקחו עיניו, ורצה להקים בית, אך הוא כבר היה זקן. מה עשה? נטש את עסקיו, והלך לבית מלון מפואר, ובילה שם את חייו. והנה באחד מן הימים, נכנס אצלו בעל המלון וראה שמת. ופחד להודיע על כך, לבל יקחו המלכות את הממון. ונמלך בדעתו ללכת אל אדם אחד בשכונתו, פקח וגמד וגיבן, וביקש ממנו עצה. שמע על כך הפיקח, וחמד את הממון לעצמו. אמר לו: תוציא את המת לחדר אחר, ואני אכנס ואעשה עצמי גוסס, ואתה תביא עו"ד, ואני אודיע לו שיכתוב צוואה לטובתך. עצה זו ישרה בעיניו, וכך הוה. אך משהגיע העו"ד, אמר לו הגיבן שיכתוב את הצוואה על שם גיבן פלוני, וגם יתן סכום זעיר לבעל המלון. לאחר זמן, כשפתח בעל המלון את הצוואה חשכו עיניו....

כך הוא היצר, אם תערב אותו בהחלטותיך הטובות, הוא כבר ידאג לקחת הכל לעצמו.... וכן מצינו אצל עשו, שהמדרש אומר, כי אם יעקב אהינו ע"ה היה נותן לעשו בית מלא זהב - לא היה מוכן למכור את הבכורה, אך כאשר ראה יעקב שבא עשו מן השדה ורצה לאכול ונכנס לתאוה מיוחדת, הבין יעקב שעתה הזדמנות לקנות את בכורתו. כי האדם, עבור תאוותו מוכן לתת כל אשר לו, ואפילו בית מלא כסף וזהב.

לכן חזק ונתחזק להתרחק מן התאוות הגשמיות, ולחזור בתשובה שלימה ורצויה לפני השם יתברך. שבת שלום ומבורך.

שניה מכריע את כולם. אבא שאול אומר משמו: אם יהיו כל חכמי ישראל בכף מאזנים ורבי אליעזר בן הורקנוס אף עמהם ורבי אלעזר (בן עירך) בכף שניה - מכריע את כולם!

עוד אמרו בגמרא חגיגה (יד:): תנו רבנן: מעשה ברבן יוחנן בן זכאי שהיה רוכב על החמור, והיה מהלך בדוך, ורבי אלעזר בן ערך מחמר אחריו. אמר לו: רבי! שנה לי פרק אחד במעשה מרכבה! אמר לו: לא כך שניתי לכם: ולא במרכבה ביחיד אלא אם כן היה חכם מבין מדעת? אמר לו: רבי, תרשיני לומר לפניך דבר אחד שלמדתי. אמר לו: אמור. מיד ירד רבן יוחנן בן זכאי מעל החמור, ונתעטף וישב על האבן תחת הזית. אמר לו: רבי, מפני מה ירדת מעל החמור? אמר: אפשר אתה דורש במעשה מרכבה, ושכינה עמנו, ומלאכי השרת מלויין אותנו, ואני ארכב על החמור? מיד פתח רבי אלעזר בן ערך במעשה המרכבה ודרש, וירדה אש מן השמים וסיבבה כל האילנות שבשדה, פתחו כולן ואמרו שירה וכו'. נענה מלאך מן האש ואמר: הן הן מעשה המרכבה. עמד רבן יוחנן בן זכאי, ונשקו על ראשו, ואמר: ברוך ה' אלהי ישראל שנתן בן לאברהם אבינו שידוע להבין ולחקור ולדרוש במעשה מרכבה. יש נאה דורש ואין נאה מקיים, נאה מקיים ואין נאה דורש, אתה נאה דורש ונאה מקיים. אשריך אברהם אבינו שאלעזר בן ערך יצא מחלצין!

וכעת נבין את גודל האסון: מי שהיה דורש במעשה מרכבה, שקול כנגד כל חכמי ישראל, נאה דורש נאה מקיים - הגיע לדרגת שכחה שכל תינוק של בית רבן לא היה טועה בו, והכל בגלל שהלך אחרי תענוגות עולם הזה.

סוכו של בעל הנאה

וכך מספרת הגמרא בסנהדרין (כג:): שבנא [שהיה ממונה על ביתו של חזקיהו מלך יהודה] כשהיה דורש, היו באים לדרשתו מאה שלשים אלף איש, ואילו חזקיהו המלך היה דורש רק בפני מאה ועשר אלף איש.

כאשר בא סנחריב וצר על ירושלים, כתב שבנא פתק וזרק אותו עם חץ מעבר לחומה. פתק היה כתוב: שבנא וסיעתו מוכנים להשלים עם סנחריב, אך חזקיהו וסיעתו אינם מעוניינים בכך. היה חזקיהו מתיירא, אמר: שמה חס ושולם דעתו של הקב"ה אחר הרוב, וכיון שרובם רוצים להימסר בידי האשורים, הרי אלה שאינם חפצים בכך גם ימסרו. בא הנביא ואמר לו: "לא תאמרן קשר לכל אשר יאמר העם הזה קשר". כי קשר רשעים הוא, וקשר רשעים אינו מן המניין.

"ולקחת מראשית כל פרי האדמה" (כז, ב)

מצוות הבאת ביכורים עיקר טעמה הוא, שבירת התאוה וההכנעה להשם יתברך. שכן בעצם הבאת הביכורים מוכיחה, כי אף שחלפה לה שנה תמימה בה בעל השדה לא אכל מפירותיו החדשים, ועתה סוף-סוף הוא מגיע לשדהו הפורחת, וכבר תאוותו גודלת והחשק רב לטעום מהפירות הראשונים עליהם טרח ויגע כה הרבה, ובכל זאת הוא כובש את יצרו ותאוותו ואינו אוכלה אלא מייחדה לשם השם, בכך הוא מרגיל את עצמו לדחות את סיפוקיו ותאוותיו, וקונה לעצמו מידה נכונה.

הגמרא במסכת שבת (קמז:): אומרת: "חמרא דפרוגייתא [-שם מדינה שיינה משובח] ומיא דדיומסית [-שם נהר שמימי מלוחים] קיפחו עשרת השבטים מישראל". וביאר רש"י: שהיו בעלי הנאה ועסוקים בכך, ולא היו עוסקים בתורה, ויצאו לתרבות רעה.

וממשיכה הגמרא ומספרת: רבי אלעזר בן ערך הגיע לאותן המקומות [לפרוגייתא ודיומסית], ונמשך אחר היין והרחיצה, ושכח תלמודו. עד שכאשר חזר לביתו, עמד לקרוא בתורה, ובמקום לקרוא "החודש הזה לכם", קרא "החרש היה לכם". התפללו החכמים עליו, וחזר לו הזיכרון.

והדברים מבוארים יותר באבות דרבי נתן (ספ"ד) שם אמרו, שכאשר נפרד רבי אלעזר בן ערך מחביריו, אמר: אלך לדיומסית למקום יפה ומים יפים ונאים. וחביריו אמרו: נלך למקום תורה - ליבנה. והוא שהלך לדיומסית - נתמעט שמו בתורה, ואילו הם שהלכו ליבנה - נתגדל שם בתורה.

גדולתו של רבי אלעזר בן ערך

וכעת נתבונן, מי היה רבי אלעזר בן ערך? הנה, למדנו במסכת אבות (פ"ב מ"ח:): חמשה תלמידים היו לרבן יוחנן בן זכאי ואלו הן רבי אליעזר בן הורקנוס, ורבי יהושע בן חנניה, ורבי יוסי הכהן, ורבי שמעון בן נתנאל, ורבי אלעזר בן ערך. הוא היה מונה שבחן: רבי אלעזר בן הורקנוס - בור סיד שאינו מאבד טפה, רבי יהושע - אשרי יולדתו, רבי יוסי - חסיד, רבי שמעון בן נתנאל - ירא חטא, ורבי אלעזר בן ערך - מעין המתגבר.

ועוד שם באבות (פ"ב מ"ט) מצינו ששיבח רבי יוחנן את דבריו של רבי אלעזר יותר מכולם, "שבכלל דבריו דבריכם".

ולכן אמרו עליו: "הוא היה אומר אם יהיו כל חכמי ישראל בכף מאזנים ואלעזר בן הורקנוס בכף

חובת השמחה בעשיית המצות

"תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל" (כח, מז)

השמחה במעשה המצוה היא מצוה מן התורה, נצטוה אדם עליה כי היא עבודה גמורה להשי"ת חשובה יותר מן המצוה, וכתב תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה, הענישו בעבודתו כשלא היתה בשמחה. וכתב (תהלים ק, ב) "עבדו את ה' בשמחה ובאו לפניו ברננה", וכתב (שם לג, א) "רננו צדיקים בה", וכתב (שם לב, יא) "שמחו בה" וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב", וכתב (שם קט, קסב) "שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב", וכתב (קהלת ה, טו) "ושבחתני אני את השמחה" ופירושהו חכמינו ז"ל דקאי על שמחה של מצוה (רבינו בחיי בספר כד הקמח ערך שמחה).

א. השמחה היא עיקר גדול בעבודה, ואמרו במדרש (תהלים) על הפסוק (שם ק, ג) "עבדו את ה' בשמחה". כשתהיה עומד להתפלל יהא לבך שמח עליך שאתה מתפלל לאלקים שאין כיוצא בו, כי זאת היא השמחה האמיתית, שיהיה לבו של האדם עלו שהוא זוכה לעבוד לפני אדון יתברך שאין כמוהו ולעסוק בתורתו ובמצותיו שהם השלימות והיקר הנצחי (מסילת ישרים פי"ט).
ב. אסור לאדם להתפלל תפילתו בעיצובו, ואם נעשה כך, אין נפשו יכול לקבל האור העליון הנמשך עליו בעת התפילה. אמנם בעת שמתוודה הוידוי ומפרט חטאיו אז טוב להתעצב בלבד (שער הכוונות).

ג. צריך להראות להראות לפניו יתעלה הכנעה גדולה ויראה, אמנם תהיה בשמחה יתירה וגדולה בכל האפשר, אמנם תהיה בשמחה יתירה וגדולה בכל האפשר, כדמיון העבד המשמש את רבו בשמחה יתירה ואם משמשו בעצבות עבודתו נאמסת לפניו. וכמעט שעיקר המעלה והשלימות והשגת רוח הקודש תלויה בדבר זה, בין בעת תפילתו ובין כשעושה איזה מצוה משאר המצוות.

ד. על כן היה ענין השיר במקדש ובמשכן בשיר הפה והכלי, שהוא מביא נפש האדם לדרך השמחה. ומכאן אמר הכתוב בלויים (במדבר ז, מז) "לעבוד עבודת עבודה", ודרשו רז"ל אי זו עבודה לעבודה, הוי אומר זה השיר. כי היו הלויים מזהירים ומצוים לשורר ולעורר השמחה על מצות הקרבן כדי להיות מעשה המצוה בשמחה (רבינו בחיי ריש פרשת נשא).

חובת תיקון המידות

"יקימך ה' לו לעם קדוש פאשר נשבע לך כי תשמר את מצות ה' אלהיך והלכת בדרכיו" (כח, ט)

והלכת בדרכיו, נצטוינו בזה לעשות כל מעשינו בדרך הישר והטוב בכל כוחנו ולהטות כל דברינו אשר בינינו ובין זולתינו על דרך החסד והרחמים, כאשר ידענו מתורתנו שזה הוא דרך השי"ת וזה חפצו מבריותינו, למען יזכו לטובו כי חפץ חסד הוא וכו'. והעובר על זה ואינו משתדל להיטיב דרכיו ולכבוש יצרו ולתקן מחשבותיו ומעשיו כמידות האל ברוך הוא ולקיים המצוה הזאת ביטל עשה זו (חינוך מצוה תרי"א).

א. כך למדו רבותינו ז"ל בפירוש מצוה זו, מה הוא נקרא חנון אף אתה ה' חנון, מה הוא נקרא רחום אף אתה רחום, מה הוא נקרא קדוש אף אתה קדוש. ועל דרך זה קראו הנביאים להשי"ת בכל אותם הכינויים, אך אפים ורב חסד, צדיק, ישר, תמים, גיבור, חזק וכיוצא בהם, להודיע שהם דרכים טובים וישרים, וחייב אדם להנהיג עצמו בהם ולהידמות אליו כפי כוחו (רמב"ם דעות פרק א הלכה ו).

ב. מה שאמרו חז"ל על אמירת י"ג מידות שביעבור ה' וגו' שכל זמן שישראל יעשו כן ה' ימחל להם, פירשו הגאונים שיעשו כסדר הזה דהיינו סדר המידות שלימד הקב"ה למשה שהוא אל רחום וחנון, מה הוא רחום אף אתה תהיה רחום וכו' (עיין עבד המלך משם ר"ח שער הענוה פ"א).

"והיה" לשון שמחה בקלות, לפי שאלול עת חוזרים בתשובה כל הקלות נהפכות לברכות

"והיה כי תבוא אל הארץ" (כ, א)

הנה הפסוק בתחילת הפרשה פתח במילת "והיה כי תבוא" ואמרו רבותינו ז"ל, (בראשית רבה פרשה מ"ב סי' ג) אין והיה אלא לשון שמחה. וצריך להבין, הרי בזאת הפרשה יש צ"ח קלות, ואם כן לשמחה מה זו עושה, אדרבה היה לו לכתוב ויהי, שהוא לשון ו"י וצער?

ונראה לומר שכיון שלבעל תשובה (מאהבה), העוונות והזדונות נעשים לו כזכויות (יומא פו), ממילא פרשה זו פרשה שמחה היא שכל שיש יותר קלות אדרבה מתרבים הזכויות של בעל התשובה, וזה הרמז בפסוק (דברים כג, ו) ויהפוך ה' אלהיך לך את הקלה לברכה כי אהבך ה' אלהיך, וכמו שמצאנו שכתב הרב נחל קדומים (כי תבוא אות ט), שאם יהפך הקב"ה הקלות בהיפוך הפסוק יהיו לברכות. וגם שאין לך שמחה גדולה מכך שהיה רחוק ונעשה קרוב, כמו שנאמר (ישעיה נז, יט) שלום שלום לרחוק ולקרוב.

זה שאמר הפסוק והיה לשון שמחה שיש שמחה שהיהודי חוזר בתשובה מאהבה וזה בחודש אלול שיש בו שלושים לילות כמנין כי שבהם קם האדם ומדיר שינה מעיניו. תבוא לקראת ראש השנה שבימים אלו שב בתשובה מאהבה, וכל הקלות נהפכים לו לברכות.

ומה נפלאים הדברים שראשי תיבות אהוב למעלה ונחמד למטה הוא אלול, היינו שאימתי האדם אהוב למעלה ולמטה? בחדש אלול ותשרי עת חוזר בתשובה.

זה גם הרמז בכך שנסמכה מחיית עמלק הרשע בסוף פרשה קודמת, לפרשתנו "והיה כי תבוא", לפי שעמלק הוא סמל ליצר הרע, לאמור, אם ימחה האדם וימנע את יצר הרע מקרב, אזי "והיה" שיש לו שמחה לפני הקב"ה.

"את ה' האמרת היום", בגימט' עולה "קריאת שמע"

"את ה' האמרת היום" (כ, יז)

הרב חיד"א בספר נחל קדומים (פרשת כי תבא אות י"ז) מביא בשם לקוטי גאוני קמאי אשכנזי שתיבות "את ה' האמרת היום", עולים בגימטריא "קריאת שמע" עם הכולל. עד כאן. וכתב שכוונתם לרמז למה שאמרו חז"ל בגמרא ברכות (ו) בביאור פסוק זה, את ה' האמרת, דהיינו שעשית את ה' חטיבה אחת על ידי אמירת קריאת שמע בה מייחדים את הבורא.

ועל דרך הסוד י"ל שתיבות "את ה'" הם כנגד קודשא בריך הוא ושכינתיה [את] היא הנוקבא, דהיינו השכינה הק', ושם "הויה" הוא קודשא בריך הוא, הרי לנו ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה כידוע, ולפי זה יובן המשך הפסוק "האמרת" - פירוש "הגדלת". דהיינו על ידי ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה האמרת את ה' ואת כבודו בעולם. עוד י"ל שראשי תיבות "את ה' האמרת היום" הם אותיות אה"י"ה. עד כאן דבריו.

אם יהיו אוהבים זה את זה ינצלו מהקלות, והברכות יחולו עליהם

"ויצו משה את העם ביום ההוא לאמר" (כז, יא)

כתב הרב חיד"א בנחל קדומים (כאן אות י"א) משה את העם ביום ההוא ראשי תיבות "מאהבה" לרמז, שאם יהיו אוהבים זה את זה, ינצלו מהקלות. וכן לאידך גיסא הברכות לא יחולו על ראשם אלא כשהיו אוהבים זה את זה (ליקוטים מכתב יד). ודבר זה מסתדר להפליא עם מה דאמרו בזוהר (חדש ח"א דף צ"ז ע"א) דתוכחות אלו של כי תבוא נתקיימו בחורבן בית שני שגלו משום שנאת חנם, ולכן "חנם" עולה בגימט' צ"ח, ונתקיימו צ"ח קלות, ובעזרת השם יתברך כשנהיה אוהבים זה את זה, אז נתברך מן השמים, ובא לציון גואל במהרה בימינו אמן.

סגולות לתפילה זכה וליום הולדת

א. נגד מחשבות זרות שלא יטרידוהו בתפילה יאמר קודם תפילה משנת "לשם ששה דברים הזבח נזבח" וכו', ממסכת זבחים סוף פ"ד (דברי תורה מונקטאש תניינא סימן קטז).
ב. יום הלידה של האדם הוא יום מוצלח דיודע

שביום הלידה יהיה המזל של אותו אדם חזק ומוצלח, על כן נוהגים שכל אדם יעשה את יום הלידה יום טוב לעצמו (בן יהוידע ברכות כח ע"א).

על הצדיקים
מתורגמן ומעורר של צדיקים
בפני ספינת כבוד מורי שלישי

רבינו נסים כדורי חזן זצ"ל – כ"א אלול

רבינו נסים כדורי חזן נולד זצ"ל בבגדאד בשנת תרנ"א לאביו רבי סלימאן כדורי ולאמו הרבנית רינה. ובעודו צעיר לימים, למד ב"ישיבת חכם יצחק" שבראשה עמד רבי יצחק ששון נכד לרבי ששון מרדכי. וסיפר לי חכם יצחק כדורי זצוק"ל שגם הוא למד שם.

משפחתו שמשה ככלי קדש, בית כנסת "שיך יצחק גאון" היה באמצע השוק בשכונת היהודים. ומסורת היתה בידם כי אמו של רבי יצחק גאון קבורה בתוך בית הכנסת מרחק כמה מטרים מבנה. והיו כל הקהל באים להשתטח על קבר הגאון והיו נענים. גם רבי יוסף חיים היה בא להשתטח על קברו בערב יום הכפורים כי מנהגו היה שלא לילך לבית הקברות רק בערב ראש השנה.

בעיקר יצק רבינו מים על יד רבו המובהק רבי שלמה לנייאדו. לאחר זמן עברה הישיבה לבית הגביר מאיר אליהו ז"ל, וכך גם כונתה הישיבה "מאיר אליהו" שם שקד רבינו על התורה ועל העבודה, עד שנעשה כמעין המתגבר. רבינו היה נטמן באוצר הספרים והיה מסתגר בארבע אמות של הלכה, וסביב לו "חומה" של ספרים.

מעשה מיוחד שהיה ידוע רק לשני גאוני עולם אלו, ורק לאחר מותם הוא נתפרסם, ומעשה זה סיפר רבינו בציניעה לסובבים אותו, והוא על אדם מבני ירושלים, שעקב סכסוך משפחתי, נתרחק מהוריו ריחוק מוחלט, וגם כאשר היה עובר תחת ביתם לא סר לבקרים, וגם בשבת כאשר היה נפגש עמם במקרה לא היה אומר שבת שלום, ודבר זה ציער מאד את ההורים, שסיפרו הדברים לפני רבי סלימאן זצ"ל, והוא קרא לאיש הזה, ונתן לו דברי מוסר והקריא לו מתוך הספרים דברי תוכחה אולם ללא הועיל והאיש עומד בעקשנותו, ואז הוסיף ואמר לו רבי סלימאן, דע לך, כי בתורתנו הקדושה בעשרת הדברות כתוב, כבד את אביך ואת אמך, למען יאריך ימך, ומכלל הן אתה שומע לאו. וכיון שאין עונשין אלא אם כן מזהירין, ראה הוזהרת! מעשה זה היה ביום חמישי, וביום ראשון שלאחר מכן, סר רבי סלימאן לחנותו כדי לדבר שוב על לבו, אבל ראה שיש אנשים בחנות ולא רצה להוכיחו לפני אנשים, ולכן אמר שישב לשם מאוחר יותר, אולם כאשר שב מאוחר יותר, ראה אמבולנס שעוזב את המקום ובתוכו היה האיש מוטל ללא רוח חיים.

בתום ימי השבעה באו אנשים ממשפחת הנפטר וסיפרו לרבי סלימאן, כי ראו את האיש בחלום עומד עירום, ולוקח עשרת הדברות בידו ומשליכן לארץ ורומס אותן, ולא ידעו פשר הדברים. מיד קרא רבי סלימאן זצ"ל לרבינו נסים כדורי חברו וידידו, וסיפר לו בלחש כל הסיפור הזה. הזדעזע רבינו נסים זצ"ל ושאל את רבי סלימאן מהיכן היה לך את העוז לומר לו דברים אלו? השיבו רבי סלימאן, שהרגיש ששמו לו את הדברים בפיו כדי להצילו, כי הרגיש שנגזרה עליו גזירה נוראה ורצה להצילו מרדת שחת, ולכן הזהירו. אלא שהוא כעת תמה מדוע מיתתו לא הייתה כפרתו, והוא בחלומו רומז שכנראה הוא רוצה תיקון למעשיו, מיד החליט רבינו נסים זצ"ל יחד עם רבי סלימאן זצ"ל, שביחד עם עשרה צדיקים נוספים יעשו תיקון כרת כל הלילה, ובמשך 42 שעות ילמדו החכמים תורה לעילוי נשמתו כדי לתקנו ולהצילו. ובסיום הלימוד, אמר רבינו נסים, לרבי סלימאן, שאת המעשה הזה יספר בציניעה למקורביו, ולאחר מותו יצווה שיפרסמו מעשה זה ברבים, על מנת שידעו כמה ערך מצווה של כיבוד אב ואם.

ש"ת מבית ההוראה
שאלות שהתקבלו בבית ההוראה
של ישיבתנו הקדושה

שאלה: מטלית רטובה ומלוכלכת שנפלה לכיור האם מותר ליטול עליה ידי?
תשובה: נראה שזה פסיק רישא דניחא ליה ואסור ליטול את ידיו כשהיא מטונפת ואומנם להרימה מותר ואין חשש של סחיטה כי מטלית היא תמיד במים בזה ורק צריך להיזהר להרימה בעדינות.

שאלה: מגירה של ארון שיצאה ממקומה בשבת האם מותר להחזירה בשבת?
תשובה: מותר ולא הוי הארון כקרקע וגם לא חוששים שמא יתקע, ואולם אם העומק של המגירות יותר מטפח יש חשש של עשיית אוהל (ציץ אליעזר ח"ח סי' לה אות ב).

שאלה: אני סובל מדלקת בחניכים, האם מותר לי לצחצח שיניים בשבת אע"פ שבדואי שיצא לי דם?
תשובה: אסור לצחצח שיניים בשבת כשפסיק רישיה שיצא דם, אולם יכול לצחצח רק את החלק הפנימי של השיניים ולא את החלק שסביב החניכים (עיין ילקוט יוסף סי' שכז).

שאלה: במנין של תפילת שחרית חסר לנו עשירי קבוע ופעמים שמתאחר העשירי עד ישתבח, האם מותר לקרוא לעשירי בין ישתבח ליוצר?
תשובה: אם א"א לקרוא לעשירי ברמז, או ע"י כתיבה וכדו', מותר לקרוא לעשירי בין ישתבח ליוצר (ילקוט יוסף סי' נד סי"א).

[הרבנים המשיבים: הרב עובדיה יוסף בן שלום והרה"ג יעקב דניאל הנסב]

שאלה: האם מותר לטאטא את החצר בשבת?
תשובה: אם החצר אינה מרוצפת יש איסור לטאטאות אותה בשבת, ואם החצר מרוצפת לספרדים מותר, ולא שכנזים יש מחמירין (ש"ע סי' שלז ס"ב, ש"כ פכ"ג הערה י, וחוט שני פי"א סק"א).

שאלה: האם מותר ליולדת לכוונן את המיטה בשבת כפי רצונה?
תשובה: מעיקר הדין מותר לה לכוונן את המיטה בשבת בכדי שיהיה לה נח להניק את התינוק, או לישכב במיטה וכדו', ואם אפשר טוב שתעשה בשינוי או שתקרא לגוי (ש"ע סי' של ס"ד, שכל שלשה ימים הוי כחולה שיש בו סכנה, ועיין פסקי תשובות שם).

שאלה: מה דין התמונות שעל הקיר והאם מותר לי להחזיר אם נפלה התמונה בשבת?
תשובה: תמונות רגילות המצויות והתלויות על קירות הבית לנוי אינן מוקצה ומותר לטלטלן ואף מותר להוציא תמונה התלויה על הקיר כדי להראותה לאורח וכדומה ואחר כך לחזור ולתלותה בשבת על המסמר שבקיר והוא הדין בנפלה התמונה שמותר להחזירה (ילקו"י שבת ב עמ' שמו).

לקבל מושג
ביאור מושגים בעולם הח"ן

סליחות

וסוד עניינם של י"ב "אלפא ביתא" אלו הוא על פי מה שנקדים כי נודע שההארות העליונות נשפעות מלמעלה בסוד 'ספירה' ובסוד 'פרצוף', והם ב' עניינים כי הנה סוד הספירה הוא כמו שביארנו בשבועות הקודמים שיש עשר ספירות שכל אחת מהן כלולה מכל העשר, אך אין זה רק כללות לבד וכמו שזרוע האדם אע"פ שיש בו גם ורידי הראש וורידי העיניים וכן ורידים של כל האיברים, עם כל זה אין זה אלא דרך כללות, ואין הוא אלא זרוע לבד בלי ציור איברים ממש של הראש והעיניים, אבל פרצוף הוא סוד הארה הנשפעת מלמעלה באופן שניכר בה כל שאר ההארות האחרות, והוא כביכול כדוגמת אדם שלם הכולל כל רמ"ח איברים וש"ה גידים.

ואף שאין אנו עתה בביאור ענין הפרצוף, מכל מקום ראוי לנו לדעת כי ישנם י"ב פרצופים ואלו שמותם: א. עתיק ב. נוק' דעתיק. ג. אריך ד. נוק' דאריך, ה. אבא ו. אימא, ז. ישראל סבא ח. תבונה ט. ישראל י. לאה יא. יעקב יב. רחל.

וכתב רבינו הרש"ש בהקדמה לסליחות "יכוין ב"ב אלפא ביתא שבהם ל"ב פרצופים שבאצילות" והענין הוא שכאשר האדם חוטא הרי גורם כביכול פגם באלו הפרצופים ודין גרמא שלא ירד השפע לעולם כראוי. ועתה על ידי שאומר י"ב אלפא ביתא אלו כנגד הי"ב פרצופים הרי הוא מתקן מה שפגם ועל ידי זה מסלק ה'שפע' ומרבה ה'שפע'.

"נוהגים לקום באשמורת לומר סליחות ותחנונים מר"ח אלול ואילך עד יום הכיפורים" [ש"ע]. ובשער הכוונות "ענין הסליחות של בני ספרד באשמורת הבוקר ליל חדש אלול עד יוה"כ, העיד לי כהר"י סאג"ש ז"ל שהוא ראה למורי ז"ל שהיה אומר מלה במלה עם הצבור" וכ"כ הרש"ש בהקדמה לסליחות "נכון לומר הסליחות באשמורת הבוקר אחר שעשה תיקון חצות" ובטור ברקת לתלמיד מהרח"ו כתב "יותר טוב בימים אלו להרבות סליחות ותחנונים עם הציבור מללמוד" וכ"כ מרן החיד"א "וכן ראיתי לקצת רבנים שתמיד היו עסוקים בגופי הלכות ובחיבורים, ובחודש אלול היו מניחים קצת מסדרם ללמוד גירסא ותחנונים".

וכידוע כי בסליחות יש י"ב בקשות המסודרת לפי סדר האותיות "אלפא ביתא", יש מהם לפי סדר אלף בית ביושר וכגון "אנשי אמונה אבדו באים בכח מעשיהם" וכו', ויש מהם בסדר הפוך תשר"ק וכגון "תמהנה מרעות תשש כחנו מצרות שחנו עד למאוד" וכו', ויש מהם בסדר אתב"ש וכגון אל תעש עמנו כלה תאחז ידיך במשפט וכו'.

מעשה מהמקובל האלהי כה"ר יצחק כדורי זצוק"ל

רבנו יוסף חיים זיע"א בס' עוד יוסף חי (דרושים) מביא מעשה נפלא בענין זה. ומעשה זה שמעתי אותו כמה פעמים מרבנו המקובל האלקי כה"ר יצחק כדורי זצוק"ל, על ר' אברהם הנגר, שהיה איש תם וירא שמים, ומלאכתו היתה נקיה מכל שמץ גזל אונאה ותרמית, וה' יתברך ברכו ועשה חיל והצליח לקבץ עושר רב, והיה נותן צדקות וגומל חסדים. ויהי היום ויסע עם אשתו וכל בני ביתו אל עיר רחוקה לשמחת נישואין של בן דודו, והשאיר את כל ממונו בבית בתוך קופסא. השכן שלו היה איש בליעל, ובראותו כי אין איש בביתו של ר' אברהם, פרץ לתוכו וגנב את כל הדינרים. ומיד ברח מהעיר. אחר כמה ימים כששב ר' אברהם אל ביתו, ראה את אשר נעשה לו, ויצטער על כך מאד. והנה אותו גנב היה בדרך לכפר עין גדי להטמין שם את כל דיניו הזהב, וכשהיה בדרך נפל והתעלף ואיש לא ראה אותו שם ולא באו לעזרתו, והוא מת שם.

למחרת עבר שם איש מיושבי הכפר ואפרים שמו, ולפתע ראה שמת מצוה נמצא לפניו, על כן כרה קבר לקבור את הגנב, וימצא את צרורות הזהב בכיסו, ויקחם לעצמו. והנה בלילה ההוא חלם אפרים, שאומרים לו, אל תיגע בממון הזה, כי הוא לא שלך, האיש הזה גנבו מיד איש נאמן, והממון הזה ישוב ליד בעליו. ויקץ משנתו והנה חלום, על כן אמר לעצמו "החלומות שוא ידברו" בפרט שאני לא גזלתי את הממון מיד בעליו, ולכן אהנה ממנו.

והנה אפרים הזה הלך לבקר את אביו היות ונטה למות, ובדרך, משא צרורות הזהובים היה קשה עליו לשאתם הן מפני כובדם והן מפני החשש שישדדוהו, ועל כן נכנס אל גן שנקרה לפניו, והנה ראה שם עץ עבה שיש בו חלל, מיד הכניס לתוכו את צרורות הזהובים, וכיסה את הפתח בחתיכת עץ גדולה. ולאחר מכן המשיך אל בית אביו. והנה כשהגיע לשם מצא אותו גוסס, ולאחר כמה רגעים מת. אפרים התאבל על אביו שבעת ימים ובתוך ימי האבל באה רוח סערה ומטר סוחף והרוח עקרה והפילה כמה עצים

וביניהם נפל אותו אילן שאפרים הטמין בו את צרור הזהובים. לאחר ששקטו הרוחות בא לשם איש עני כדי לקחת עצים למכירה ובין העצים לקח גם את אותו העץ שהיו בתוכו הצרורות, והביא את העץ לירושלים ומכר אותו לר' אברהם הנגר. ר' אברהם לקח את העץ, וגזר אותו לגזרים, והנה הוא מוצא את כל הצרורות שלו כמות שהיו, והודה לה' יתברך על רוב חסדו וטובו עמו. כשגמר אפרים את שבעת ימי האבל על אביו, שב אל הגן, וירא שהרוח הפילה בו עצים רבים, ואותו העץ שהטמין בו את הצרורות, כבר אינו נמצא שם. מיד נזכר בחלום, שהממון הזה ישוב לידי בעליו, ושהוא לא יחנה ממנו והבין שהחלום התקיים במלואו.

לאחר מכן הוא התקשה עד מאד בפרנסתו, ועל כן הלך מעיר לעיר למצא לעצמו מעט פרנסה. עד שהגיע לירושלים והגיע אל ביתו של ר' אברהם הנגר, וישאלהו האם זקוק הוא לעובד, כי איש נאמן ישר וזריז הינו. אחר שר' אברהם עמד על טיבו, קבלו לעבודה.

יום אחד סיפר ר' אברהם לאפרים את רוב חסדו של הקב"ה עמו, כיצד החזיר לו את כל צרורות הזהובים שנגנבו ממנו. כשמע זאת אפרים, אמר, וכי מן העץ ההוא שיש בו את החלל לקחת אותם?! ר' אברהם השתומם ושאל מאין אתה יודע את הדבר? אמר לו אפרים, תדע שכל העושר הזה היה אצלי, וסיפר איך שמצא את הממון אצל האיש המת, והטמין אותם בעץ, והיה לו חלום שהוא לא יחנה ממנו, ושהוא לא חש לחלום, אבל הנה הוא רואה כיצד הכל התקיים. ור' אברהם בשומעו כל זאת שמח עד מאד והודה לה' על השגחתו הנפלאה, על שסיבב בעבורו את כל הסיבות האלה, שיחזור אליו העושר ובשלמות.

נלמד מן האמור, שמהשמים מסובבים שאם מגיע לאדם איזה דבר, לא תעזור שום השתדלות של אף אחד למנוע ממנו, יעלו הרים ירדו בקעות והדבר יגיע אליו במלואו.

הבטחת המהרח"ו לשנה טובה

העושה פדיון נפש בערב
ראש השנה ובערב יום כיפור
ונותן הכסף לעניים

מובטח לו שישלים שנתו

את הפדיון יערוך המקובל
רבי בניהו שמואלי שליט"א

36
ליום
כיפור

36
לראש
השנה

הזדרז
למסור שמות

*6431

עלון זה יוצא לאור ע"י ישיבת המקובלים "נהר שלום" תכ"ב רח' שילה 6 ירושלים ניתן להשיג בטלפון: 02-6222560 | ניתן לקבל את העלון מידי שבוע לתיבת המייל, ע"י שליחת בקשה למייל: m6222560@gmail.com
לתרומות או למסירת שמות לפדיון נפש ע"י מקובלי ורבני הישיבה בטלפון: 02-624-9000

ספר
שיכנים אותך
לאווירת אלוק
וימי הרחמים

רחוב שילה 4 ירושלים
02-6443300

למסירת שמות
02-6222-560

ע"י מו"ר המקובל
רבי בניהו שמואלי שליט"א

פדיון נפש
במזונות הרש"ש

"פדיון נפש זה הוא תועלת ותועבה לכל צד. שלא תביא ובפרט לחולים שיתרפאו במהרה, וכבר היו מנסים ובדקו אותי יותר מאלף פעמים, והיה מועיל בעזרת ה' תפך באתה שעה, והייתה ניכרת תועלתו ותרופתו לכל אדם והיו אמורים מה גדלו מעשיך ה'" (פני עין חיים)